

מרגש: הגב' רחל הבר תחיה אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחיו ארכוי המשעשע

[33]

לקחת דם ולהיות בן אדם

כמה חברות עוד היו לו... לאחר ששוחררנו מבית החולים הנישק בעלי והסתובב כמשך כשלושה שבועות נוספים בלי לkapל אפילו כפל קטן בחולצה. קיפול קטן היה חושף את הסימנים האדומים-חולמים-שחורים. סגולים שעיטרו את ידיו בססגוניות. בצליפות. רק אני, שידעתי איך נראה ידיו מתחת חולצתה, הרגשתה שהן מהוות כרטיס כניסה לגן עדן.

*

למה לא עצרתי את הסיפור הזה? איך אפשרתי לידים של בעלי לשמש 'קתדרה' ללימודיו לקיחת דמיולקיקת הדמים הכאב הזה או הימשך? בעלי רצה את הזכות הזאת ואני לא יכולתי לעזור לו, ובשלב מסוים גם זרמתי עם 'המצצע'. לא יכולתי שלא. עשרה ימים, בבוקר ובערב, הגיעו הסטודנט ובעל' קיבל את פניו בחיק', מושיטו לו את ידיו (תרתית משמע), מעודד אותו, וכאשר הוריד לא נמצא מציע לו בחיק' - כאלו זכה בפרס - לחפש ווריד חדש. במהלך החיפוש אחר הוריד הסורור החליפו שניהם דיבוריהם, חיכוכים וסיפורים, נהנים מן השהות ביחד, ואני שתקתי. איך יכולתי לעזור את הדבר האלקי הזה? מה יכולתי לעשות מלבד לשток, לעצום עיניים, להתפלל שלא יכאב לו, להיות מאושרת שאני זוכה להיות אשתו... ולהודות על כך לה' יתברך??!

*

חלפו מספר שנים. באחד הימים, כשהעלו נമיעלית בדרכינו לבקר מושתל במחילה הכירורגית בהדסה עין כרם, עזר אותנו רופא בלבן. "הרבה הבר, מזהה אותה?" שאל. בעלי הביט בו רגע והניד בראשו לשיללה. "תשתכל טוב-טוב, אתה מכיר אותה?" שוב הניד בעלי לשיללה והרופא חיך. "הרבה, אתה לא זכר אותה אבל אני לא יכול לשכח אותה" - אני הסטודנט שבמשך עשרה ימים לכאורה והידיים המושותל הפקתי להיות מומחה של ממש להזאתה הוצאה דם, אך יותר מכך למדתי מיהו בן אדם! בפקולטה לרופאה למדתי להיות רופא, אצלך למדתי את מדעי החיים... אגב, עד היום קוראים לי במחילה כדי להוציא דמים מאנשים שלקיחת דמים מהוורידים שלהם מורכבת. אחרי הסטודנטים המוצע עברתי רכשתי לך מומחיות מיוחדת".

להוצאה דמים, 'וורידים סמוים'. מכנים את זה. כיון שהיא עברת השתלה, ככל הנראה הוורידים שלך 'מרדניים' ומיכיוןוקשים מאוד למציאה. מכיוון שאינם יכולים לא התנסתי בלקיחת דמים, נראה לי שאחפש פציגנט קל יותר", אמר, הסטודנט, התرومם ממקומו וביקששוב לכלכת. אלא שגם פנה אליו בעלי. "בוא, שב רגע", עצר אותו אמר וכשהסטודנט הסתובב לאחור הוסיף: "נכון שאתה מושתל כליה ונכון שהוורידים שלך סמוים, אבל, מכיוון שאתה מגיע מיעולם החינוך ואתה לומד מילאה חשובה, כדי שתלמיד לבצעו אותה על הצד היוטר טוב. בשайл להיות מומחה ללקיחת דמים בואה ותתלמד עלי". איתור אדרבא מציאת הוורידים שלי, יכולכולה להוות אתגר מażע' עבורך ותוכל להתפתח ולהתקדם בו בעוזה, מצדדי. אם תרצה, אני מסכים בחפש לך להניח לך להתנסות עלי".

לפני שהשפיק הסטודנט להחלbet שוב הפשיל בעלי את השרוול והושיט את ידו הימנית לדקירה. הסטודנט התרגש מאוד ומיהר להוציא מהט סטרילית, מבחנה וכל מה ש צריך. העניינה לא ארך דקה ולא שתיים אבל לאחר שעעה ארכנה של ניסיונות, חבותות כחוות ודקירות רבות, הת מלאה סוף סוף המבחן והשניים נפרדו זה מזה, מבטחים להיפגש גם מחר בעזותה ה...*

כיום, כאשר אני נזכרת בספר, צפים בי גם הזיכרונות והרגשות הכאבם שחשתי באותם רגעים. אני זכרת שלא הייתה מסוגלת לראות אותו סובל ונזכר פעם אחר פעם. חשה שוב את אותה תחושת חונקת של דמעות חונקת ושומעת את הזעקה האילמת שלפה את גרוני אותו רצון לצעק; למה, למה אתה מתנדב? שיתכבד הסטודנט וימצא לו מטופל אחר להتلמוד עליו! למה אתה תורם את זרועותיך כל כך בקלות? אבל הוא שמח על הזכותה המצווה ואני לא אל אמרתי דבר.

במשך עשרה ימים ראייתי אותו מפשל את שרול הפגימה שעילש ידו הימנית, נזכר שוב ושוב אך לשוו. עובד לשROL השמאלי, חזר לימי, ושוב לשMALIBSHMAELI עד ש... מזול טוב! סוף סוף נמצא לו איזה ווריידון... באחת הפעם. פעם אמרתי לו בכל הרצינות שהוא נס שהקב"ה ברא לנו ורק שתי ידיים אחרות מי יודע

שנת תשע"א, מי האשפזו לאחר הדוחה זה היה עוד בוקר 'ריגל' של אשפוז. לKİחת מודדים, ביקור רפואיים, תרופות דרך הפה ולחוץ הוריד... שקט. שנינו נשמננו אותו עמוק, אונרים כוח לקרה הבדיקה המצחפת לנו במהלך היום. אל תוך הרגע הזה, השקט, הציג ראש מפתח הדלת. נכנס פנימה. העיף מבט בזימון סיכום מחלת, זה התחיל על מיטתו של בעלי, לzech מעד לאחורה ופנה לצאת. "עוד סטודנט שצדיק לסכם פרטיים רפואיים", חשבתי לעצמי ולא הקדשתי תשומת לב לעניין. בעלי, לעומת זאת ראה את העיניים והבין שהן מבקשות משהו. כשהצעיר פנה לצאת עذر אותו ושאל בעדינות: "חיפשת משהו? אפשר לעזור?"

הסטודנט הסתובב במובכה. "אני סטודנט לרופאה. הלומד שנה שלישית לימודי רפואה. הבוקר, לראשונה בחיי, הגעת לבעץ לקיחת דמים מבן אדם. אתה יודע איך זה, לימודיים אנחנו מוציאים 'דם' מתחפו, כתע הגיע הזמן לעשות את זה באמות. חיפשתי לי מחלקה קלה בה אוכל למצוא אנשים שאינם חולמים מידי ויסכימו שאני אהיה זה שאקח מהם דם ובחורתי לעשות זאת במחלקה עניינית. הסתובבתי ל... במחלקה וחיפשתי גבר (וורידים של גבר בדרך כלל קלים יותר להזאת דמים) צער. כשהגעתי לחדר שבע, ראיתי אותך וחשבתי שתוכל לענות על הקיריטוריונים שאני מחפש - מחלקה קלה, גבר (וורידים של גבר בדרך כלל קלים יותר להזאת דמים) וצעיר - אבל אני רואה שאתה בתיק הרופאי שלך שאתה מושתל כליה א...".

"או?" שאל בעלי. "או זה לא מתאים. אתה בטח סובל, כאוב ומורכב יותר משחשתי".

"זה הכל?"

"לא, זה לא הכל. אדבר אתך בשקיפות, הרבה אנשים שעברו השתלת כליה והוא מוחוביים למוכנות דיאלויה מפתחים ווורידים לא קלים

